

Sygn. akt

III AUa 26/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **6 maja 2015 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Urszula Kocylowska SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **6 maja 2015 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **B. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych

na skutek apelacji wniesionej przez stronę pozwaną

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **7 listopada 2014 r.** sygn. akt **IV U 1655/14**

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej .

Sygn.akt III AUa 26/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 6 maja 2015r.

Decyzją z dnia 6 czerwca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. odmówił B. K. prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych, dochodzonego wnioskiem z dnia 21 maja 2014r. w trybie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. ,poz. 1440 ze zm.).

Powołując w podstawie prawnej decyzji art.114 w/w ustawy organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca ubiegając się aktualnie

o wcześniejszą emeryturę nie przedłożył żadnych nowych dowodów mających wpływ na zmianę uprzedniej decyzji z dnia 6 czerwca 2012r. odmawiającej mu prawa do tak określonego świadczenia.

Wnioskodawca B. K. odwołał się od w/w decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie. W odwołaniu z dnia 14 lipca 2014r. , jak też w dalszym piśmie procesowym dnia 15 października 2014r. ,wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego , przy zasądzeniu stosownych kosztów procesu wnioskodawca zarzucił ,iż wbrew stanowisku pozwanego organu rentowego istnieją pełne podstawy do ponownego merytorycznego rozpoznania jego wniosku emerytalnego , a to w efekcie prowadzić winno do przyznania prawa do emerytury ,ponieważ już samymi kwalifikowanymi świadectwami pracy wykazał ponad 15 letni okres pracy w warunkach szczególnych w Firmie (...) w D. ,zajmując w okresie od

1 stycznia 1974r. do 31 października 1996r. różne stanowiska w dozorcze , co dodatkowo w postępowaniu sadowym potwierdzić mieli wnioskowani do przesłuchania świadkowie. Odnosząc się do twierdzeń pozwanego ZUS o braku podstaw do wznowienia postępowania zakończoną prawomocną decyzją z dnia 6 czerwca 2012r. odwołujący naprowadzał, że decyzja ta jak i zapadły skutek wniesionego od niej odwołania wyrok Sądu Okręgowego Rzeszowie z dnia 5 października 2012r. IV U 1131/12 , oparte zostały na istniejącej wówczas negatywnej przesłance pozostawiania przez niego w stosunku pracy , która to przesłanka -w związku dokonaną z dniem 1 stycznia 2013r. zmianą art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. ,poz. 1440 ze zm.) -uległa już dezaktualizacji .

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 25 lipca 2014r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. o oddalenie żądania wnioskodawcy tych samych względów ,które legły u podstaw zaskarżonej decyzji podkreślając ,że już przy okazji wydawania uprzedniej decyzji z dnia 6 czerwca 2012r. -niezależnie od faktu pozostawiania przez wnioskodawcę w stosunku pracy- dokonano oceny charakteru jego zatrudnienia w Firmie (...) w D. wykluczając ,iż była to praca w warunkach szczególnych z uwagi na brak stałego i bezpośredniego nadzoru w szczególności w okresach kiedy wnioskodawca zajmował wyższe stanowiska kierownicze. Tym samym w ocenie pozwanego sam fakt ustania jednej z negatywnych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego ,przy braku nowych dowodów dotyczących charakteru pracy wnioskodawcy uzasadniał odmowę ponownego rozpoznania sprawy. W przypadku zaś nie podzielenia tego poglądu ,celem ostatecznego zweryfikowania charakteru pracy odwołującego , pozwany organ rentowy wnosił o przeprowadzenie w postępowaniu sądowym dowodu z opinii biegłego specjalisty z zakresu organizacji i zarządzania przemysłem.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie ,po rozpoznaniu odwołania B. K. ,wyrokiem z dnia 7 listopada 2014r.

(sygn. akt IV U 1655/14) zmienił zaskarżoną decyzję ZUS przyznając wnioskodawcy prawo do emerytury od daty złożenia wniosku, przy zasądzeniu na jego rzecz od pozwanego organu rentowego kwoty 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił ,że B. K. ur.17czerwca1950 r. w dacie złożenia wniosku o emeryturę (21 maja 2014r.) pozostawał w zatrudnieniu. Do wniosku dołączył 8 świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach wydanych przez Firmę (...) S.A. w dniu 23 V 2014 r. w których zakład pracy potwierdził, że w okresach zatrudnienia na stanowiskach:

1) mistrza elektrociepłowni

od 1 I 1974 r. do 31 VIII 1974 r. (8 miesięcy)

2) mechanika wydziału produkcji mieszanek

od 1 IX 1974 r. do 30 IX 1976 r. (2 lata 1 miesiąc)

3) kierownika wydziału energetycznego

od 15 V 1979 r. do 31 VIII 1979 r. (3 miesiące 15 dni)

4) zastępcy kierownika wydziału energetycznego

od 1 IX 1979 r. do 31 X 1982 r. (3 lata 2 miesiące)

5) kierownika wydziału energetycznego – głównego energetyka

od 1 XI 1982 r. do 29 II 1984 r. (1 rok 4 miesiące)

6) zastępcy kierownika wydziału energetycznego

od 1 III 1984 r. do 1 VIII 1985 r. (1 rok 4 miesiące)

7) kierownika wydziału – głównego energetyka

od 15 IX 1987 r. do 31 V 1991 r. (3 lata 8 miesięcy 15 dni)

8) kierownika zakładu produkcji mediów – głównego energetyka

od 1 VI 1991 r. do 31 X 1996 r. (5 lat 5 miesięcy)

stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę wymienioną w Wykazie A Dział XIV poz. 24 pkt 1 załącznika do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego Nr 7 z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz.Urz.MG.1987.4.7) . Konsekwencją powyższego wystąpienia była zaś- zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja odmowna ZUS

z dnia 6 czerwca 2014r. Powołując się następnie na zeznania słuchanych w postępowaniu sądowym świadków : A. M., L. W., E. M., J. S. i J. G. –przy podkreśleniu zarówno logiczności jak i spójności tych zeznań -odnoszących się do rodzaju i charakteru pracy wnioskodawcy , Sąd Okręgowy w ustalił, że praca ta związana była ze sprawowaniem dozoru inżynieryjno-technicznego na oddziałach i wydziałach na których jako podstawowe wykonywane były prace w szczególnych warunkach. Rozbudowana sieć energetyczna zakładu zapewniała dostarczanie mediów niezbędnych do produkcji, w tym energii elektrycznej, gorącej wody, pary technologicznej i sprężonego powietrza tak więc choć część pracy wnioskodawcy związana była z czynnościami administracyjno – biurowymi to były one i tak związane bezpośrednio ze sprawowaniem przez niego dozoru inżynieryjno – technicznego. Wszystko to razem stanowić więc miało o wykonywaniu przez B. K. pracy w warunkach szczególnych przez łączny okres ponad 18 lat. Uznając równocześnie ,że zebrany materiał dowodowy (tak w/w dowody osobowe jak i dowody z dokumentów w tym w szczególności świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach) jest kompletny do przyjęcia powyższego ustalenia ,Sąd I instancji nie znalazł postaw do uwzględnienia wniosku pozwanego organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego specjalisty

z zakresu organizacji i zarządzania przemysłem. Przystępując tym samym do oceny prawnej sprawy Sąd Okręgowy w Rzeszowie uznał, że wnioskodawca B. K. spełnił wszystkie konieczne warunki dla potwierdzenia jego uprawnienia do dochodzonej emerytury. Jednocześnie Sąd I instancji zauważał, że nie jest trafne stanowisko pozwanego organu rentowego wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, które sprowadza się do stwierdzenia, że skoro wnioskodawca nie przedłożył żadnych dowodów mających wpływ na zmianę decyzji z 6 czerwca 2012 r., to brak jest podstaw do

ponownego rozpatrzenia prawa do emerytury. W tym bowiem względzie Sąd Okręgowy zaakcentował, że ubiegając się o przyznanie emerytury wnioskiem z dnia 23 maja 2012 r. B. K. pozostawał w zatrudnieniu, a w ówczesnym stanie prawnym przyznanie emerytury uwarunkowane było koniecznością rozwiązania stosunku pracy. Dlatego też odmowna decyzja ZUS z dnia 6 czerwca 2012 r. nie była związana z oceną przedłożonych przez wnioskodawcę na potwierdzenie okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach dowodów, ograniczając się do stwierdzenia negatywnej przesłanki związanej z brakiem rozwiązania umowy o pracę. W podstawie prawnej wyroku powołany został art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zaś w zakresie przyjętego rozstrzygnięcia o kosztach procesu art. 98 k.p.c.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia zaskarżony został przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. W apelacji z dnia 5 grudnia 2014r. pozwany organ rentowy zarzucając tak naruszenie przepisów prawa materialnego (tj. art.184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - tekst jednolity Dz. U. z 2013r. ,poz. 1440 ze zm.) przez bezpodstawne uznanie wykazania przez wnioskodawcę wykonywania pracy w warunkach szczególnych przez okres co najmniej 15 lat) jak i procesowego (tu art.233 §1 k.p.c. przez wybiórczą ocenę dowodów prowadzącą do błędnego ustalenia o stałości i bezpośredniości wykonywanego przez wnioskodawcę nadzoru a także art.217 k.p.c. poprzez bezzasadne pominięcie dowodu z opinii biegłego z zakresu organizacji i zarządzania przemysłem , wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy od ponownego rozpoznania Sądowi I instancji ,przy uwzględnieniu kosztów zastępstwa procesowego

w postępowaniu odwoławczym jako części kosztów procesu. W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący ,nie kwestionując już zajętego przez Sąd Okręgowy stanowiska co do zaistnienia faktyczno-prawnych podstaw do ponownego merytorycznego rozpoznania żądania wnioskodawcy przyznania prawa do emerytury, podkreślał wadliwość dokonanej przez ten Sąd oceny charakteru pracy odwołującego jako pracy w warunkach szczególnych zwracając uwagę na treść zupełnie pominiętych w ustaleniach Sądu I Instancji dowodów w postaci zakresów czynności jaki i notatki służbowej z dnia 27 stycznia 1984r. stanowiących o braku konieczności stałego przebywania wnioskodawcy przy dozorowanych przez niego stanowiskach pracy . W końcu apelujący zwracał też uwagę na nie wskazanie przez Sąd Okręgowy jakie to były stanowiska , czy wykonywana na nich praca była pracą w warunkach szczególnych , w końcu czy miało to miejsce na Wydziałach czy Oddziałach gdzie tego rodzaju prace były podstawowymi , przy właściwym ich przyporządkowaniu do odpowiednich pozycji Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8,poz.43 ze zm.).

W odpowiedzi na apelację z dnia 19 grudnia 2014r. wnioskodawca B. K. wniósł o oddalenie środka zaskarżenia ZUS , przy zasądzeniu od organu rentowego na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych ,podkreślając prawidłowość ustaleń jak i oceny prawnej sprawy Sądu I instancji z przywołaniem bogatego orzecznictwa tak sądów powszechnych jak i Sądu Najwyższego w zakresie kwalifikowania pracy w dozorze jako pracy w warunkach szczególnych tu m. innymi wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 maja 2013r. III AUa 1756/12 i wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009r. II UK 31/09 . Równocześnie wnioskodawca zauważał ,że nie wniesienie przez pozwany organ rentowy przewidzianego w art.162 k.p.c. zastrzeżenia wobec oddalenia przez Sąd I instancji jego wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu organizacji i zarządzania przemysłem , czyni zarzut naruszenia art.217 k.p.c. bezskutecznym.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie rozpoznając apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. , zważył co następuje;

Wniesiony przez pozwany organ rentowy środek odwoławczy skutkować musi wydaniem przez tut. Sąd orzeczenia kasatoryjnego .

Zaskarżony bowiem wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 7 listopada 2014 r. wydany został nie tylko – jak trafnie podnosi skarżący -z naruszeniem przepisu prawa procesowego dotyczącego oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez pominięcie niektórych dowodów z dokumentów w szczególności

zakresów czynności wnioskodawcy ,ale przede wszystkim sposób uzasadnienia tego wyroku w żaden sposób nie dozwala Sądowi Apelacyjnemu na dokonanie kontroli jego prawidłowości , co stanowi o naruszeniu art. 328 § 1 k.p.c. Pisemne motywy przyjętego przez Sąd I instancji rozstrzygnięcia nie zawierają bowiem praktycznie żadnych istotnych ustaleń do przesądzenia o kwalifikowanym charakterze zatrudnienia wnioskodawcy w spornym okresie jego zatrudnienia w Firmie (...) w D. , niezależnie od tego ,że podstawa prawna wyroku ograniczona została do przywołania przepisu prawa procesowego tj. art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Oczywiście Sąd Apelacyjny ma świadomość , że w aktualnie obowiązującym modelu „apelacji pełnej „ posiada uprawnienia do naprawy różnego rodzaju uchybień Sądu I instancji (por. postanowienie SN z dnia 4 października 2002 r., III CZP 62/02 (OSNC 2004/1/7) , niemniej jednak przy tego rodzaju uchybieniach Sądu Okręgowego w Rzeszowie , Sąd Apelacyjnym musiałby w istocie w zupełności wyręczyć Sąd

I instancji z jego orzeczniczych obowiązków ,co dodatkowo prowadziłyby również do pozbawienia stron możliwości obrony swych praw w całym toku instancji (o konieczności zaś uchylenia w takich razach zaskarżonego wyroku stanowi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2015r. V CSK 133/14 LEX nr 1628959).

I tak już na wstępie zauważyć przyjdzie ,że wnioskodawca B. K. dochodząc swego uprawnienia do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych ,dowodzi wykonywania kwalifikowanego zatrudnienia z tytułu dozoru inżynieryjno-technicznego jaki miał sprawować na kilkunastu różnych stanowiskach pracy, poczynwszy od mistrza do kierownika wydziału głównego energetyka w Firmie (...) w D.. Ma to być więc praca przewidziana pod poz. 24 Działu XIV Wykazu A , stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 7 lutego 1983r.w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) . Tym samym -zgodnie z ugruntowanym w tym przedmiocie orzecznictwem Sądu Najwyższego (por. podsumowujący to zagadnienie wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 3 grudnia 2013 r. I UK 184/13 Lex nr 1448473)- aby tego rodzaju dozór inżynieryjno-techniczny uznać za pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. ,poz. 1440 ze zm.) musi on odpowiadać łącznie następującym warunkom;

1/ musi być dozorem inżynieryjno-technicznym ,czyli specjalistycznym,

2/ musi być sprawowany na oddziałach i wydziałach w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w powołanym wyżej Wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. , czyli powinien być wykonywany bezpośrednio

w określonym środowisku pracy, w którym istnieje narażenie na czynniki o znacznej szkodliwości dla zdrowia lub powodujące znaczny stopień uciążliwości pracy albo wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia,

3/ powinien dotyczyć prac zgodnych z w/w Wykazem prac w szczególnych warunkach i wykonywanych bezpośrednio przez osoby, nad którymi sprawowany jest nadzór,

4/ musi być wykonywane stale ,czyli nie może mieć charakteru okazjonalnego (tu też istotna kwestia stopnia tego dozoru –możliwości posługiwania się dozorem niższym),

5/ powinien być sprawowany w pełnym wymiarze czasu, jaki obowiązuje osobę nadzorującą na zajmowanym przez nią stanowisku.

Przesądzenie więc tych wszystkich przesłanek w odniesieniu do B. K.,który w spornym okresie czasu zajmował kilkanaście różnych stanowisk pracy w dozorcze wymagało precyzyjnych w tym kontekście ustaleń . Tymczasem pomimo zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów jak i dowodów osobowych z zeznań świadków i samego wnioskodawcy , jedyne ustalenia Sądu Okręgowego jakie posłużyły do przyjęcia kwalifikowanego charakteru zatrudnienia wnioskodawcy w całym spornym okresie jego pracy, ograniczyły się

do stwierdzenia ,że „ rozbudowana sieć energetyczna zakładu zapewniała dostarczanie mediów niezbędnych do produkcji, w tym energii elektrycznej, gorącej wody ,pary technologicznej sprężonego powietrza „ co miało uzasadniać to ,że „ na każdym zajmowanych przez wnioskodawcę stanowisku ,praca była związana ze sprawowaniem dozoru inżynieryjno-technicznego na wydziałach i oddziałach na których jako podstawowe były wykonywane prace szczególnych warunkach” .W oczywisty sposób są to więc ustalenia daleko niewystarczające do przesądzenia o wyniku sporu, niezależnie od tego ,co już zasygnalizowano wyżej , że również ocena prawna sprawy ograniczona została do przywołanego w podstawie prawnej wyroku art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. (nie tylko więc Sąd I instancji nie dokonał koniecznego przyporządkowania pracy wnioskodawcy do prac wymienionych w Wykazie A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze , ale też przyporządkowania tego nie odniósł do mających być przez niego nadzorowanych stanowisk pracy- co słusznie zarzuca apelacja). W tym miejscu należy również podkreślić ,że praca w warunkach szczególnych to w istocie określona sytuacja faktyczna , a jej kwalifikacja prawna należy wyłącznie do sądu w oparciu o wszystkie zaoferowane przez strony ,czy też dopuszczone z urzędu przez sąd dowody, tak więc to nie biegły w tego rodzaju sprawach decyduje o kwalifikacji danej pracy do tej w warunkach szczególnych (por.wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2014 r. III UKS 196/13 Lex nr 1540140) . Tego rodzaju zaś dowód osobowy w omawianej kategorii spraw może być przeprowadzony jedynie wyjątkowo w sytuacji gdy wiadomości specjalnych wymagają kwestie związane z samym sposobem (metodą) wykonywania określonej pracy. Ta uwaga jest zaś o tyle istotna, że jakkolwiek nie zwrócenie przez skarżącego uwagi przed Sądem I instancji na uchybienie mające polegać na oddaleniu jego wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego specjalisty z zakresu organizacji i zarządzania przemysłem w trybie art. 162 k.p.c. czyni aktualnie bezskutecznym zarzut naruszenia art. 217 k.p.c. , to jednak nie pozbawia to sądu możliwość dopuszczenia z urzędu tego dowodu w dalszym procedowaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2014 r. II UK 365/13 Lex nr 1448330) .

W ponownym więc postępowaniu Sąd Okręgowy w Rzeszowie ,mając na względzie wszystkie poczynione powyżej uwagi dotyczące tak zasad procedowania jak

i przesłanek przesądzających o możliwości zakwalifikowania prac w nadzorze do pracy w warunkach szczególnych , winien w pierwszym rzędzie dokładnie przeanalizować zgromadzony już w sprawie materiał dowodowy , ze szczególnym uwzględnieniem treści zarejestrowanych zeznań świadków i odwołującego, decydując w efekcie o tym , czy konieczne będzie ponowienie tych dowodów osobowych dla precyzyjnego ustalenia rodzaju i charakteru pracy wnioskodawcy w dozorze na każdym

z kilkunastu zajmowanych przez niego stanowisk pracy , jak też rodzaju prac przez niego wówczas nadzorowanych. Czyniąc zaś tego rodzaju ustalenia nie można już

w żadnym razie ,tak jak to uczynił aktualnie Sąd I instancji ,pomijać treści wszystkich dokumentów w tym m.in. wskazywanych przez skarżącego w apelacji zakresów czynności wnioskodawcy oraz notatki służbowej z dnia 27 stycznia 1984r. Wydaje się też , że już na dzień dzisiejszy można śmiało postawić tezę o konieczności uzupełnienia materiału dowodowego o akta spraw sądowych naprowadzanych przez świadków A. M.i L. W., które – według ich twierdzeń -dotyczyć miały przyznania prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych w sytuacji zajmowania przez nich podobnych rodzajowo do wnioskodawcy stanowisk pracy w tym samym zakładzie (na okoliczność ustalenia nie tylko treści zapadłych wyroków , ale też motywów jakimi się kierował sąd weryfikując negatywne decyzje ZUS w aspekcie możliwości pozyskania jeszcze dodatkowych, zgromadzonych w aktach tych spraw dowodów niezbędnych dla przesądzenia o wyniku przedmiotowej sprawy). Dopiero zaś tak zgromadzony pełny materiał dowodowy (nie wykluczając oczywiście możliwości przeprowadzenia jeszcze innych dowodów ,czy to zawnioskowanych przez strony procesu czy też dopuszczonych przez sąd z urzędu) pozwolić może na poczynienie przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie prawidłowych ustaleń , a w efekcie na właściwą ocenę prawną sprawy w kontekście przesłanek dochodzonego przez B. K.świadczenia emerytalnego, przewidzianych

w art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z z Fundusz Ubezpieczeń Społecznych za (tekst jednolity w Dz. U. 2013 r., poz.1440 ze zm.)i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.).

Mając więc powyższe na uwadze i na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. orzeczono jak sentencji. Przyjęte z kolei rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej znajduje swoje uzasadnienie w art. 108 § 2 k.p.c.